

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΝΕΑΝΙΣΚΟΥ (Μαρκ. 9, 17-31)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Ομιλία στη Βίγλα, στις 5/4/1992)

Η μεγάλη τραγωδία

Μας είπε το Ευαγγέλιο, ότι κάποιος πατέρας είχε ένα παιδί, που είχε καταντήσει δαιμονισμένο. Όταν το έπιανε το δαιμόνιο, σπάραζε, άφριζε και ξηραινόταν, δηλαδή καταντούσε σε πλήρη αναισθησία. Και φυσικά, πιο πολύ από το παιδί, υπέφερε ο πατέρας του. Και τι έκανε; Πήγε στον Χριστό παρακαλώντας Τον. Ο Χριστός του έκανε μια ερώτηση. Εμάς ίσως δεν μας καίγεται καρφί που την ακούμε, αλλά η ερώτηση ήταν τρομερή. Τον ρώτησε:

-Πιστεύεις ότι μπορώ να το κάνω καλά; Εάν πιστεύεις «πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»

Εκείνος, τι απάντησε;

-Πιστεύω Κύριε βοήθει μου τη απιστία. Δηλαδή, να ήξερα και εγώ τι κάνω; Πιστεύω; Δεν πιστεύω; Να ήξερα τι είμαι; Του Θεού ή του διαβόλου; Να ήξερα ποιόν έχω μέσα μου;

Τι τραγωδία για το παιδί! Τι τραγωδία για τον πατέρα! Τι τραγωδία από απόψεως κοινωνικής και σωματικής όπως την βλέπουν τα μάτια μας. Αλλά και τι τραγωδία πνευματική, που δεν την βλέπουν τα μάτια, αλλά τη βλέπει ο Θεός και τη βαθμολογεί. Μηδέν στα σωματικά, μεγαλύτερο μηδέν στα πνευματικά. Πόσο ένας άνθρωπος, στην σκέψη ότι μπορεί να μοιάζει πνευματικά με αυτόν τον ταλαίπωρο πατέρα, θα έπρεπε να αναστατώνεται; Και να μην μπορεί να βρει ειρήνη, παρά μόνο εάν του την δώσει Εκείνος που την έχει. Ο Άρχων της ειρήνης, η πηγή όλων των αγαθών. Διότι «πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον άνωθέν εστι καταβαίνον από τον Πατέρα των φώτων»

Έμψυχο κάδρο

Να λοιπόν το μεγάλο πρόβλημα: Ένας πατέρας έχει ένα παιδί, το οποίο είναι η πηγή της δυστυχίας του. Αλλά ας σκεφθούμε βαθύτερα: Το παιδί είναι πηγή της δυστυχίας του πατέρα, ή ο πατέρας του παιδιού;

Τα παιδιά, είναι φτιαγμένα από τον Θεό. Ο Θεός έδωσε την δύναμη στους ανθρώπους να γεννάνε παιδιά. Του Θεού είναι. Είναι εικόνα και ομοίωσή Του. Ο πατέρας τι έδωσε στο παιδί; Κάτι έδωσε και κάτι πρέπει να δώσει. Αλλά μπροστά σ' εκείνο που δίνει ο Θεός είναι λίγο. Μπορεί να κοπιάσουν λίγο οι γονείς να το αναθρέψουν το παιδί τους, αλλά πρέπει να έχουν την σύνεση και την ταπεινώση να λένε, όπως λένε οι άνθρωποι που έχουν πίστη στον Χριστό, όταν τους ρωτάς:

-Πόσα παιδιά έχεις;

-Τρία ή τέσσερα. Του Θεού, όχι δικά μου.

Και πρέπει οι γονείς να το πιστέψουν και το βάζουν μέσα τους, ότι τα παιδιά είναι εικόνα του Θεού. Γιατί άμα ο πατέρας δει το παιδί του απλώς σαν ένα βλάστημα, όπως είναι η κολοκυθιά στο χωράφι, είτε το αρνί στον στάβλο, από εκεί και πέρα το μόνο που θα φροντίσει να του δώσει, είναι φαί σωματικό. Αλλά δεν θα του δώσει ποτέ φαί πνευματικό.

Τα παιδιά, έχουν πολλά χαρίσματα: Ειλικρίνεια, απλότητα, καλοσύνη. Αλλά έχουν και κακίες. Ζήλεια, φθόνο, και άλλα. Κακίες, που μερικές φορές, σκάζουν και την πιο υπομονετική μητέρα. Πρέπει λοιπόν ο πατέρας, να φροντίζει να αναπτύξει τις αρετές του παιδιού του, να γίνει εικόνα του Θεού. Να μην αφήσει να κυριαρχήσουν μέσα του τα πάθη και οι κακίες. Και όσο μεγαλώνει, να αυξάνουν τα πάθη και οι κακίες και να καταντήσει να είναι κατοικητήριο του διαβόλου. Γιατί τότε, και αν δεν δαιμονιστεί, τι να το κάνεις, όταν είναι δαιμόνιο στην συμπεριφορά;

Μπορούμε να παρομοιάσουμε το παιδί με ένα κάδρο. Το κάδρο έχει γύρω-γύρω το πλαίσιο από το ξύλο, και μέσα την φωτογραφία. Ο άνθρωπος, όταν προσέχει το παιδί του, σαν ύλη, σαν σάρκα, κοιτάζει να έχει ωραίο πλαίσιο. Μα αξία δεν έχει το πλαίσιο. Η φωτογραφία έχει την αξία. Το παιδί, σαν φωτογραφία, είναι εικόνα του Θεού.

Φρόντισε να βάλεις αυτή την πολύτιμη φωτογραφία, την εικόνα του Θεού, στην σάρκα του παιδιού. Και τότε το παιδί, σιγά-σιγά, θα παραμερίζει από πάνω του τα πάθη, τις κακίες, τις ιδιοτροπίες. Και όταν μεγαλώνει, θα ξέρει να νικά και τα άλλα πάθη, και θα γίνει εικόνα του Θεού, ενώ άμα το εγκαταλείψεις ακαθοδήγητο, θα κυριαρχήσει επάνω του ο διάβολος.

Καθοδήγησε τα παιδιά σου

Λέγει το Ευαγγέλιο:

Πήγε ο πατέρας αυτός πρώτα στους Αποστόλους. Και τους παρακαλούσε να παρέμβουν και να θεραπεύσουν το παιδί του. Αλλά οι Απόστολοι δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτε.

Σήμερα ξεκινάει ένας πατέρας να πάει, είτε στους δασκάλους, είτε στους γιατρούς. Κατά τον ίδιο τρόπο με τους αποστόλους, δάσκαλοι και γιατροί, δεν μπορούν να μεταβάλουν τον δαιμονισμένο, σε εικόνα του Θεού. Εκείνον που υποδουλώθηκε στα πάθη, και ξέχασε ότι είναι εικόνα του Θεού, δεν μπορούν να τον μεταβάλουν σε αληθινό άνθρωπο! Ποιός μπορεί; Μόνον ο Χριστός!

-Πήγα στους μαθητές Σου, δεν μου έκαναν τίποτε, και τον φέρνω σε Σένα.

Τον ρωτά ο Χριστός:

-Πιστεύεις ότι μπορώ να το κάνω αυτό;

-Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία.

Ας ζυγίσουμε τον εαυτό μας με τα λόγια αυτά. Εσύ πιστεύεις, ότι το παιδί σου θα γίνει καλό, άμα το πας στον Χριστό; Το πιστεύεις αυτό, ή είσαι ενενήντα τοις εκατό άπιστος, και δέκα τοις εκατό πιστός; Ο «δέκα τοις εκατό πιστός» και «ενενήντα τοις εκατό άπιστος», λέγει την Κυριακή το πρωί στο παιδί του: «Πήγαινε παιδί μου στην εκκλησία, να ακούσεις εκεί την Λειτουργία και να πάρεις ευλογία». Άλλωστε και ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός λέγει: «Να στέλνετε τα παιδιά στην εκκλησία, να ευλογούνται, για να ζήσουν».

Αλλά, άμα στέλνεις το παιδί σου και ο ίδιος δεν πηγαίνει, μια το παιδί θα πάει, δυό θα πάει, την τρίτη θα πει: «Κορόιδο είμαι εγώ και πηγαίνω αφού ο πατέρας μου δεν πηγαίνει; Αν είναι καλό να πηγαίνουμε στην εκκλησία, ο πατέρας μου που είναι πιο μεγάλος και πιο σοφός, γιατί δεν πηγαίνει;» Πώς να το πείσεις το κακόμοιρο το παιδί με τα λόγια, χωρίς έργα;

Εσύ που είσαι μεγάλος, πιστεύεις στα λόγια, άμα δεν έχει έργα εκείνος που σου τα λέει; Πώς θα τα πιστέψει το παιδί;

Μετά του λες: «Διάβασε, παιδί μου, αυτό το βιβλίο, έχει ωραία διδάγματα. Είναι καλό». Πώς θα το διαβάσει, όταν δεν το διαβάζεις εσύ πρώτα και δεν ξέρεις τι λέει μέσα; Πώς θα προσευχηθεί το παιδί σου, όταν εσύ δεν προσεύχεσαι; Αλλά και πόσο ωραίο είναι, να παίρνει ο πατέρας το βράδυ τα

παιδιά του και να προσεύχονται μαζί, και να ψάλλουν μαζί.

-Ελάτε παιδιά να πούμε το τροπάριο του Αγίου Νικολάου.

Και τελειώνοντας η ημέρα, να τους λέει:

-Γονατίστε, λιγάκι, να πούμε «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς αγιασθήτω το όνομά σου ελθέτω η βασιλεία σου» κ.λ.π.

Πώς το παιδάκι να μην ακολουθεί έναν τέτοιον πατέρα; Το στέλνεις, το παιδί σου να εξομολογηθεί; Του έδωσες το καλό παράδειγμα, να πάει να εξομολογηθεί; Όχι; Θυμήσου τι λέει το Ευαγγέλιο: Πατέρας, άρρωστος πνευματικά. Παιδί άρρωστο σωματικά, δαιμονισμένο. Ποιός φταίει περισσότερο, ο ένας ή ο άλλος; Ποιός είναι η πηγή της δυστυχίας του άλλου;

Όλα θεραπεύονται κοντά στο Χριστό

Όλα θεραπεύονται, από την στιγμή, που ο άνθρωπος θα πάει κοντά στον Χριστό. Γιατί πηγή της ζωής, πηγή του φωτισμού, πηγή της διορθώσεως, δύναμη διορθώσεως είναι μόνο ο Χριστός. Όποιος δεν βρίσκεται κοντά στον Χριστό, θα ψάχνει να βρει ποσοστά. «Πιστεύω, Κύριε, πέντε τοις εκατό, δέκα τοις εκατό». «Φίφτι-φίφτι», που λένε σήμερα, πενήντα και πενήντα. Τι να το κάνεις; Πρέπει να πιστέψεις λιγάκι σοβαρά, όχι συνέχεια να είσαι σε δυσπιστία.

Ας προσέξομε κάτι: Τι μας αφήνει να καταλάβομε παρακάτω το Άγιο Ευαγγέλιο; Ότι συ ο πατέρας που δεν πιστεύεις, που δεν καθοδηγείς, έχεις μέσα σου δαιμόνιο. Και το αφήνεις, να σε κυβερνάει, και να σε σπρώχνει να κάνεις κάθε φορά ό,τι σου έρθει. Και να μην κοιτάζεις το καθήκον σου το πνευματικό, να φτιάξεις, το παιδί σου και τον εαυτό σου, εικόνα του Θεού.

Ε, λοιπόν, πόσο εμείς οι άνθρωποι, που δεν είμαστε καλά πνευματικά, έχομε ανάγκη να κάνομε πόλεμο, εναντίον του διαβόλου; Και πόσο πρέπει να θυμόμαστε πάντα ότι «το γένος τούτο ουκ εξέρχεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»;

Προσευχή σημαίνει: Δεν έχω δύναμη εγώ, ο Θεός έχει δύναμη. Θα ζητήσω δύναμη από τον Θεό.

Πώς θα την ζητήσω; Γονατιστός θα την ζητήσω! Κάνοντας το σημείο, του Υιού του Θεού, στο μέτωπο και στο σώμα μου, και λέγοντάς Του: «Με την δύναμη του Σταυρού Σου Χριστέ, όπως συνέτριψες τον διάβολο, σύντριψε την

δύναμή του μέσα μου. Δώσε μου την δύναμη, να ελευθερωθώ από την εξουσία του και την τυραννία του». Αμήν.-